

Hallo Piet,

**“Hoe God een rechte slag met een kromme stok uitdeelt of humor van boven?”**

Er gaat geen maand december voorbij of ik denk altijd wel even aan Dimitri. Gevlucht uit Armenië en tijdens de vlucht getraumatiseerd over wat hij had gezien en wat hem was overkomen. Hij was in een psychose geraakt en leefde met de stellige overtuiging dat wanneer hij niet voor 31 december dat jaar zou zijn gedoopt, de wereld zou vergaan als straf voor zijn ongehoorzaamheid.

Een waan vanzelf en manmoedig plaatste ik mezelf naast de psychiater in het overleg. De psychose zouden we medicinaal te lijf gaan en de pastor zou met hem blijven bidden. Niet dat iemand er iets van verwachtte, maar een mooi gebaar was het zeker.

De medicatie werd aangepast en de verpleging schreef observatieschriftjes vol over hoe z'n dag was verlopen. Een monotoon verslag: “Dimitri wil graag gedoopt worden in de Armeens Apostolische kerk en hij hoopt dat iemand hem hoort. Hij vindt pastor Wijchers een aardige man, maar de pastor begrijpt niet dat God zelf wil dat hij Dimitri helpt om z'n wens uit te voeren”

De psycholoog komt in het volgende overleg met de suggestie: “als we er nou eens gewoon in meegaan? Bert pleegt een belletje met die kerk en wij kunnen hem aanspreken op het feit dat z'n wens gehonoreerd is.”

*“ik weet niet of het zo simpel is”, zei ik nog, “een doopaanvraag vraagt om een argumentatie die niet op wanen is gebaseerd, maar op een volwassen afweging om Jezus Christus aan te nemen als Zoon van God en Hem te willen volgen”*

*“Ieder z'n vak Bert, maar je weet het pas of het kan of niet als je met die dominee van zijn kerk hebt gebeld”*

*“Het is de moeite van het proberen wel waard”, vond de vergadering en dus bezocht ik Dimitri en legde hem voor dat ik bereid was om de priester te bellen met het verzoek hem te dopen, maar op grond waarvan nou precies?*

*“Het moet van God, anders straf voor de wereld.” “Ik ook zelf sterf als niet gedoopt”*

De Armeens Apostolische kerk zit in Almelo, Maastricht en Amsterdam. Almelo verwees me door naar Amsterdam. Ik kreeg de priester aan de lijn: *“Dimitri wil gedoopt worden”*

Priester: *“les goett. 13 december komen met hem en hier kruisje kopen. U peetvader?”*

Vlot daarop was ik bij Dimitri terug en schreef in het rapportageschriftje dat ik op 13 december met Dimitri naar Amsterdam zou reizen voor een doopbediening.

Dimitri reageerde vanaf dag 1 opgetogen. Hij bouwde van karton een altaar op z'n kamer. Z'n rozenkrans hing erin en allerhande spulletjes die heiligheid moesten verbeelden achter een waxinelichtje.

13 december brak aan. Om elf uur werden we in Amsterdam verwacht ergens midden in de Nieuwmarkt. Om half negen stopte ik met de Fiat Croma voor de deur van de gesloten opname.

Naar buiten sprongen vijf mannen. Dimitri die, zwaarlijvig als hij was, voorin mocht zitten en 4 dunne mannen. Zo weggelopen uit een B-film over de maffia. 1.80 m lang, Zwart haar, zonnebril, lange leren jassen, zwarte laarzen, pokerface.

*“dat familie”, zei Dimtri, “gaan mee. Moeten ook Amsterdam”.*

De vier mannen zeiden niets. Hen leek de rit naar A-dorp niet vlot genoeg te kunnen gaan. Ik informeerde bij Dimitri hoe hij zich voelde en of hij me kon vertellen wat er ging gebeuren, maar met de volle achterbank hield ik me niet bezig. Ik hoefde geen nieuwe trauma's ... Keurig om 10.10 arriveerde ik op de Nieuwmarkt. De auto kon ik er prima kwijt en het laatste stukje zouden we lopen. Ik kwam terug van de parkeermeter en zag Dimitri alleen bij de auto staan.

*"waar is je familie?" "Weg "* zei hij. Ik voelde opluchting en volgens mij Dimitri ook....

Zo liepen we naar de kerk. Mooi oud Amsterdams. Een tot kathedraal omgetoverd voormalig pakhuis denk ik.

Een klein portaaltje. Direct linksaf door de wierookdampen naar de afdeling kruisjesverkoop. Een kruisje aan een ketting en door naar de zaal. Daar is een priester bezig in het koor. Een paar oudere vrouwen volgen zijn verrichtingen. Mannen kletsen achterin dat het een aard heeft en lopen, sigaret in de mond , in en uit. Dimitri straalt. Hij is in de kerk en heeft het doophuis al gezien. Vrij vlot is de priester bij ons in een zij-nis waar een houten huisje op poten staat. Als de muur van het huisje open gaat door twee panelen weg te draaien, kijk ik in een heus plastic babybadje gevuld met water. Dimitri heeft z'n bovenlijf ontbloot en is al met z'n hoofd in het huisje boven het babybadje verdwenen. Twee mannen stropen de mauwen op en gooien handen vol water over Dimtiri's hoofd en rug. Dimitri houdt zich roerloos onder het geprevel van de priester. Dan komt Dimitri overeind en gaat hij voorovergebogen voor mij staan. De priester beduidt dat ik hem het kettinkje moet omhangen. Ik doe dat prompt en met die handeling ben ik vanaf dan de peetvader van Dimitri en sta ik in voor z'n wens om gedoopt lidmaat van de Armeens Orthodoxe kerk te zijn. Formulieren worden ingevuld en geld overhandigd. Dimtiri is gedoopt. Om het te vieren lopen we over de wallen en bereiken zo de Dam. Nu we toch in Amsterdam zijn kunnen we er maar beter een dagje uit van maken. Dimitri is blij en kinderlijk vrolijk.

Als ik hem vraag waar we feestelijk gaan eten wijst hij me op de Macdonald in de Kalverstraat.

Zo keren we aan het eind van de middag terug in Wagenborgen. Geloof het of niet, maar drie weken daarna is Dimitri met ontslag. Hij is gaan wonen in een van de elf steden van de tocht der tochten en maakt het goed.

De ervaring geeft me nog altijd een smile op m'n gezicht. De bizarre motivatie, de passagiers, de doopplechtigheid en de intens gelukkige gelaatsuitdrukking van Dimitri draag ik in mijn hart.

*"The Lord Works in mysterious ways"* zeggen Engelsen. Van mij hebben krijgen ze voor die 13e december gelijk.

Tot schrijfs

**Bert.**

**Beste Bert,**

Hier heb ik verder niets aan toe te voegen,  
Hartelijke groet,

**Piet**